

[Ole Bjørn Kraft.]

har heller ikke beskæftiget mig med, om hans følelser var pessimistiske eller optimistiske. Jeg har beskæftiget mig med indholdet af den højtærede ministers redegørelse, med spørgsmålet, om udviklingen i verden var således, at man kunne sige, man havde grund til optimisme eller til pessimisme. Jeg er enig i og vil gerne ved enhver lejlighed støtte det synspunkt, at vi skal ikke tage noget fra nogen eller nedslå humøret nogen steder, men det er lige så farligt, om ikke farligere, at foregøgle befolkningen, at en fredelig og tryk udvikling ligger foran os, når alt taler i den modsatte retning. Her er den højtærede udenrigsminister jo ikke uenig med mig. Den redegørelse, han har givet, kan kun læses på den måde, at han ligesom de andre medlemmer i Atlantrådet må erkende, at Sovjetunionens politiske grundlinie ikke er ændret, at der ikke er sket nogen ændring noget sted, at Berlintonferencen ikke førte til noget resultat, at det ikke er lykkedes at formå Sovjetunionen til at lægge pres på sine partifæller andre steder i verden, at hele situationen stadig er uklar. Det tror jeg også den højtærede udenrigsminister mener. Jeg synes blot, at han nogle steder i sin redegørelse kastede et slør derover. Det var altså det, jeg gjorde forsøg på at understrege, uden at der deri kunne ligge noget, som burde opfattes som sårende for den højtærede udenrigsministers selvfølelse.

Når jeg talte om kul og stål, var det ikke, fordi jeg syntes, at det var forkert, at udenrigsministeren ikke havde nævnt det, men fordi det jo sikkert også er kommet til den højtærede ministers kundskab, at der just i denne tid i England føres meget betydningsfulde samtaler mellem repræsentanter for det, man kalder den højere autoritet for kul- og stålfællesskabet, og den britiske regering, og der kan her utvivlsomt let finde en udvikling sted, som vil medføre, at Danmark kommer til at tage denne sag under overvejelse. Jeg er glad for, at den højtærede udenrigsminister lovede os, at man fulgte sagen, og at man også ville holde det udenrigspolitiske nævn underrettet.

Må jeg have lov til endnu blot at gøre den ene bemærkning, at hele den redegø-

relse, som den højtærede forsvarsminister gav os, for mig synes at være det hidtil stærkeste argument for, at vi skal modtage vore forbundsfællers tilbud om hjælp til at løse det danske forsvars flyverdæknings- og beredskabsproblem.

Formanden: Der kan ikke diskuteres forretningsordenen under de almindelige forhandlinger. Jeg skal dog på foranledning af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts udtalelser gøre opmærksom på, at når jeg ikke greb ind overfor de talere, der rettede henvendelser til forsvarsministeren, skyldes det, at det er den eneste mulighed for på denne side af ferien at få en udenrigspolitisk forhandling, hvormed jo ofte forsvarspolitiske spørgsmål hører sammen. Jeg kunne følgelig heller ikke gribe ind overfor forsvarsministerens adgang til at anvende taletiden i henhold til forretningsordenen.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det ærede medlem hr. Alsing Andersen synes, at alting går så godt, at der er tryghed i befolkningen, og at NATO, og hvad der bygges op derunder, fungerer tilfredsstillende. Jeg tror, det ærede medlem tager fejl. Jeg tror tværtimod, at der breder sig i befolkningen en større og større usikkerhed og en større og større utryghed, og jeg tror, at hvis det ærede medlem bliver ved at bevæge sig i den bane, at det, der her er fastlagt, gælder een gang for alle uden hensyn til, hvordan forholdene i verden iøvrigt udvikler sig, så vil det ærede medlem en skønne dag opdage, at tiden er løbet fra ham. Der sker virkelig tit noget ude i den store verden, med brintbomber, med nye våben, og hvad der står i forbindelse dermed, som meget vel helt kan forandre det grundlag, vi begyndte at bygge et forsvar op på, og som vi tog stilling til for få år siden, og jeg tror, det vil være urealistisk at se bort fra den udvikling, som er i gang.

Når det ærede medlem spørger, hvorfor vi ikke interesserer os så stærkt for Østtysklands oprustning som for Vesttysklands, vil jeg gerne dertil sige, at jeg gang på gang her i tinget har fremhævet det ulykkelige i, at Rusland efter krigens ophør ikke sendte sine soldater hjem på samme måde som de vestlige lande, og at det var denne stil-